

hvorledes Sagen ordnes i det enkelte, har Magistraten, for at faa et Grundlag for den videre Forhandling om Sagen, anset det rettest at give sin Opfattelse et bestemt Udtryk ved at udarbejde et Udkast til en Lov om Forholdenes Ordning, der følger som Bilag 5. Til dette Udkast, der i øvrigt, som det vil ses, ikke alene omfatter Indførelsen af en Huslejestat, men ogsaa gaar ud paa i enkelte Retninger at ændre de gældende Regler om Indkomstskatten, skal Magistraten knytte følgende Bemærkninger.

ad I.

Det maa formentlig betragtes som givet, at man ikke kan ansætte enhver Bruger af en Lejlighed til at svare Huslejestat, men Spørgsmaalet er, hvor vidt man skal strække Fritagelsen. Magistraten har troet i saa Henseende at burde foreslaa, at enhver skal være berettiget til at fordrø, at der ved Skattens Beregning skal fradrages 200 Kr. i Huslejen. Det er ganske vist, at man herved kommer til at udstrække Lempelsen videre, end Billighed kræver, men man tror, at dette vilde være en mere praktisk Ordning end at opstille en faldende Skala for Fritagelsen. Da der nu derhos ikke godt kan være Tale om at fordrø Huslejestat af mindre end 40 Kr., bliver Følgen, at Huslejestatten overhovedet ikke bliver til svare af Lejligheder til en Lejesum af under 240 Kr. Den ommeldte Fritagelse bør dog kun komme Stadens Indvaanere til Gode, og den maa i Tilfælde af, at nogen har flere Lejligheder, kun beregnes en Gang. I Udkastets § 5 under Nr. 1—6 har man yderligere angivet en Række af Tilfælde, i hvilke Fritagelse for at erlægge Huslejestat vel bør indrømmes. Skulde der optaa Tvivl om Anvendelsen af disse Regler, kan det formentlig ikke have nogen Betænkning at henlægge Afgørelsen til Indenrigsministeren. Endelig har man ment, at der bør indrømmes dels Signingskommissionen dels Kommunalbestyrelsen Ret til i visse Tilfælde at kunne indrømme Medsættelse i eller Fritagelse for Huslejestat. Ved Bestemmelsen i § 8 1ste Stykke har man særlig haft for Øje at gøre det muligt at raade Bud paa den væsentligste Ulempe ved Huslejestatten, at den kan komme til at falde temmelig haardt paa mindre Næringsdrivende, der svare en uforholdsmæssig høj Leje af deres Forretningslokaler. En stor Del af disse ville i øvrigt allerede faa nogen Lettelse ved Bestemmelserne i § 14.

Reglerne om Fremgangsmaaden ved Huslejestattens Beregning ere givne i Udkastets §§ 2—5. Det er herefter Eieren eller hans Repræsentant, hvem det paahviler at meddele alle de Oplysninger, der kræves for at kunne beregne Skatten. Udtømmende at angive, hvilke Oplysninger der ere nødvendige, vil næppe være muligt, men man har dog ment det rettest i selve Lovens at fastlaa en Række Punkter, som der altid uden særlig Opfordring skal gives Oplysninger om, med Bemyndigelse for Magistraten til at forøge disse, hvis Erfaringen skulde vise det nødvendigt. — Paa Basis af de saaledes fremkomne Oplysninger vil Beregningen af den stattepligtige Leje derefter være at foretage i Skatteinspektoratet. Navnlig har man ment ogsaa at kunne overlade dette at foretage den Vurdering af Lejeværdien, der i enkelte Tilfælde vil være nødvendig. Man har ikke anset det nødvendigt i selve Lovens at foreskrive en Frist, inden hvilken Skatteinspektoratet skal være færdig med sit Arbejde. En saadan vil være vanskelig at fastsætte, navnlig den første Gang Staten skal beregnes, og der skønnes ikke at være nogen Trang til den, da Administrationen selv i høj Grad vil være interesseret i Arbejdets hurtige Fremme. — Efterhaanden som Ansættelsen finder Sted, vil der herom være at meddele Skatteyderne direkte Underretning. Dette vil formentlig være at foretrække for at henvise de paagældende til at se efter i fremlagte Skattelister og derhos bidrage til, at Arbejdet i Skatteinspektoratet kan fremmes hurtigere.

Er nogen misfornøjet med Skatteinspektoratets Ansættelse, enten fordi han overhovedet ikke mener sig stattepligtig, eller fordi han anser Beregningen for urigtig, maa der gives ham Lejlighed til at faa Ansættelsen prøvet. Drejer Spørgsmaalet sig da, om Fritagelse er hjemlet ved Lovens § 3, har man troet det rettest at lægge Afgørelsen i Indenrigsministerens Haand. Er der dernæst Strid om Rigtigheden af den af Skatteinspektoratet i Henhold til § 4, 2det Punktum foretagne Vurdering af Lejeværdien, vil det formentlig ligge nærmest at aabne paagældende Afgang til at faa en formelig Takstation afholdt af særlig kyndige Mænd, og man har da troet, at de i Lov 19de Marts 1869 ommeldte Vurderingsmænd vilde være særlig egnede til at foretage disse Takstationer. Dog har man for at forhindre rent temerære Begæringer om Afholdelse af saadanne Takstationer anset det rettest at foreskrive, at paagældende selv skal betale Udgifterne ved Mændenes Forretning, naar denne ikke fører til et Resultat, der er gunstigere for Skatteyderen end det af Skatteinspektoratet antagne. — Alle andre Tvivlsspørgsmaal